

RECULL DE PREMSA

Inauguració de l'exposició del Centenari de l'IEC a Maó

5 de desembre del 2007

[Consulta El Butlletí de l'IEC](#)

L'IEC celebra els cent anys de vida amb una exposició

La mostra, inaugurada ahir a Can Victori, a Maó, explica l'evolució d'aquesta entitat. **Pàgina 20**

VISITANTS. Tindran l'oportunitat de conèixer més a fons l'entitat

ACTE. El president de l'IEC, Salvador Giner, acompanyat per Joana Barceló i altres autoritats de l'illa

L'IEC celebra els cent anys de vida a Maó

L'exposició commemorativa, que ha passat per Girona, València, Andorra i Palma, s'inaugurà ahir a Can Victori

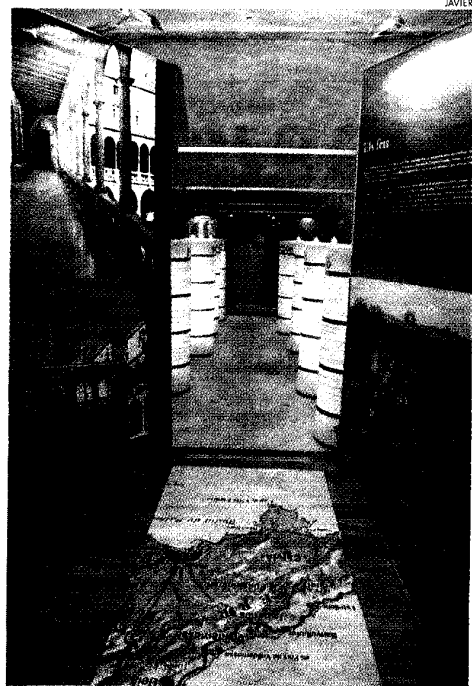
MARIA SOLÀ Maó

"L'Institut d'Estudis Catalans, 1907-2007. Un segle de cultura i ciència als Països Catalans" és el títol de l'exposició itinerant que es va inaugurar ahir a Can Victori, amb motiu del centenari de l'entitat científica i humanística catalana. La mostra, que es podrà visitar a Maó fins el proper 3 de gener, es traslladarà durant 2008 a ciutats com Perpinyà, l'Alguer, Castelló, Alacant i Madrid, entre d'altres.

L'acte, que va comptar amb la presència del president de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), Salvador Giner, va reunir a diverses autoritats de l'illa entre les que van destacar la presidenta del Consell insular, Joana Barceló, el director insular de Cultura i Educació, Magí Muñoz i el director de gestió comercial de Sa Nostra a Menorca, Francesc Domènech.

ESPAIS

La mostra, que ja ha passat per Girona, València, Andorra i Palma, té com a objectiu principal donar a conèixer al públic els esdeveniments, protagonistes i llocs més emblemàtics de la història de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), així com el llegat del que disposa actualment l'entitat. D'aquesta manera l'exposició es troba dividida en cinc espais, cada un d'ells dedicat a una temàtica concreta. Deu plafons circulars que simbolitzen espelmes reben els visitants en el que és "un pastís d'aniversari", com el definí el coordinador científic de la mostra, Josep Maria Camarasa. Cada un dels panells explicatius recull els fets més destacats de la vida de l'IEC durant deu anys, així com una relació dels

ZONES. La mostra es divideix en cinc espais ben diferenciats

esdeveniments més importants succeïts als Països Catalans i a nivell mundial.

Diverses zones audiovisuals acullen els visitants que, a través de les imatges, coneixeran més a fons els protagonistes de l'IEC, des dels seus fundadors fins a les figures més actuals; s'endinsaran en les diverses seccions de l'entitat i

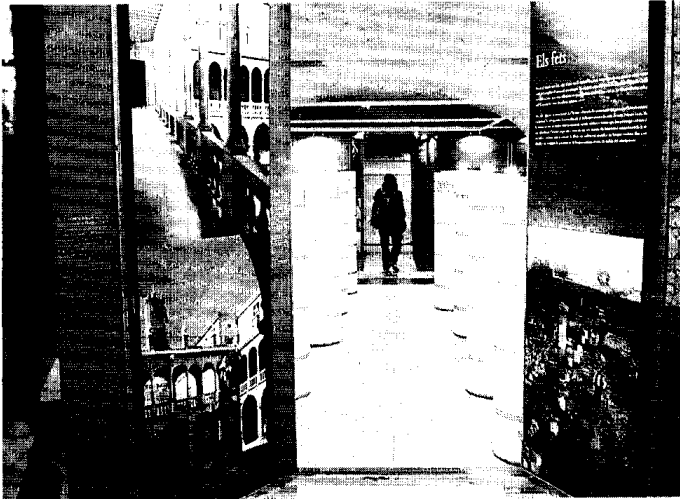
contemplaran la gran diversitat de peces d'art que han estat cedides al fons de l'IEC. Finalment, la mostra dona l'oportunitat als visitants de plasmar la seva idea de futur de l'IEC en una gran pissarra.

L'exposició es podrà visitar de dilluns a dijous entre les 10 i les 13 hores i de dimarts a divendres de 17 a 20.30 hores.

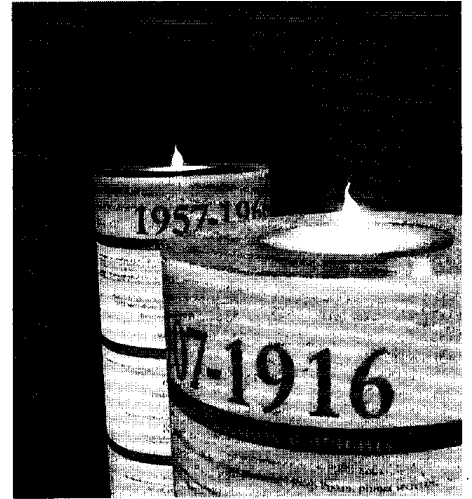
Los 100 años de historia del Institut d'Estudis Catalans, en la sede del IME

F.A.MONTOBBIO

La sede del Institut Menorquí d'Estudis acoge hasta el 3 de enero una exposición conmemorativa del centenario del Institut d'Estudis Catalans. La muestra, gratuita, está organizada en diferentes espacios separados por paneles explicativos e incluye cuatro audiovisuales sobre el papel desempeñado por el IEC, su actualidad y su futuro. En el centro, diez paneles a modo de vela, una por década, atestiguan su longevidad.

La sala de exposiciones del IME se ha dividido en cinco espacios diferenciados.

La cronología, muy visual, en forma de velas. ■ Fotos: J.FIOL

LA MOSTRA S'INAUGURA AVUI A LES 20 HORES

Can Victori acull l'exposició sobre el centenari de l'IEC

REDACCIÓ

Maó

La sala d'exposicions de Can Victori acull avui la inauguració de l'exposició commemorativa del centenari de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) "L'Institut d'Estudis Catalans, 1907-2007. Un segle de cultura i ciència als Països Catalans". La mostra, que ha estat organitzada pel Consell de Menorca i l'IEC, amb la col·laboració de Sa Nostra, s'obrirà a les 20 hores.

En aquesta exposició es presenta la cronologia de les principals efe-

mèrides de l'IEC, l'acadèmia catalana de les ciències i les humanitats fundada l'any 1907 per l'impuls d'Enric Prat de la Riba, al llarg dels cent anys d'història i una selecció d'imatges i audiovisuals distribuïts en quatre àmbits: els protagonistes, els fets, el llegat i el futur de la institució.

L'exposició romandrà oberta fins dia 26 de desembre. És una mostra itinerant que ja ha viatjat per Girona, Andorra, València i Mallorca.

L'IEC i Menorca

És aconsellable que cada generació reescrigui la seva pròpia història i faci la seva lectura crítica de la cultura pròpia; però per a açò caldrà que no ignori el seu passat. Des de dia 5 d'aquest mes roman oberta a la seu de l'Institut Menorquí d'Estudis (a l'edifici de Can Victory al camí des Castell, Maó) l'exposició que celebra el Centenari de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC); podríem ben anar-hi. En general, la commemoració d'una anyada tan fèrtil per a la cultura catalana com va ser la de 1906 no ha estat prou divulgada. Clar que per a açò caldria comptar amb uns mitjans de comunicació de masses poderosos i aquí no sols no els tenim sinó que els majoritaris dins la nostra societat passen olímpicament de la cultura catalana. La ignoren, alguns fins i tot la menyspreen i li són hostils.

Ara fa cent anys, la nostra nació cultural vivia una conjuntura expansiva. De la mà del Noucentisme, Eugeni d'Ors volia fer l'exaltació quotidiana de la ciutadania i s'imposava la missió de publicar la gran aventura literària de la seva vida, el Glossari, a partir del 1 de gener de 1906, al diari La Veu de Catalunya. Prest, la que fou la columna periodística més influent de la Catalunya dels primers trenta anys del segle XX es va consolidar no sols com a autoretrat magnífic del mateix autor, sinó també com a l'indiscutible dietari intel·lectual de tota una generació. Xènius, el glossador, es va convertir en un vertader periodista d'idees que pretenia recollir les «palpitacions dels temps». El mateix any sis la poesia en català donava a la llum tres llibres, tres joies literàries de referència: Els fruits saborosos de Josep Carner; Enllà, de Joan Maragall, i Horacianes, de Miquel Costa i Llobera.

La intel·ligència política d'Enric Prat de la Riba havia aconseguit treure el màxim rendiment de la legislació espanyola, primer des de la Diputació de Barcelona (Llei provincial de 1882) i, després del Decret del 18 de desembre de 1913, que autoritzava la unió de províncies de l'estat espanyol «per a fins exclusivament administratius»,

des d'un organisme que ajuntava les quatre «províncies» del Principat de Catalunya: la Mancomunitat (1914), que va suposar el primer estadi d'autonomia política. L'esperit creatiu de la societat hi va fer la resta, sempre comptant amb les bases del poc poder que es tenia. La palanca de la Mancomunitat va permetre el salt qualitatiu que la societat catalana reclamava. El mateix any sis el gran filòleg manacorí, Mn. Antoni M. Alcover, presidia el Primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana, una fita que es proposava, entre la ciència i la passió, endegar el procés seminal de dur una llengua d'un passat gloriós cap a un futur que hom volia esplèndid. Tornarà qualque dia un entusiasme col·lectiu per la nostra llengua i la cultura semblant a aquell?

Sols un any després, el 1907, es constituïa l'IEC, que es defineix com «l'acadèmia catalana de les humanitats i de les ciències» i que té la missió de vetlar per tot el tresor de la nostra cultura, com ja es deia en el dictamen de l'acord fundacional. Una entitat d'alt nivell científic i intel·lectual que havia d'encapçalar la tasca fonamental de suplència de tot allò que l'Estat espanyol no donava i que calia a la cultura catalana per esdevenir una cultura dinàmica i moderna. Institucionalitzar la cultura era un dels propòsits marcadament noucentistes. L'empenta civilitzadora i de recuperació de la identitat que havia engegat el grup de la Renaixença madurava d'aquesta manera en una obra de construcció d'una cultura nacional. I un menorquí, el doctor Francesc Camps i Mercadal, es vinculava decididament amb el grup intel·lectual d'aquells orígens. Quan semblam instal·lats en una de les etapes més depressives i grises de la nostra història política recent, en què potser és ver allò que «del poc que tenim ara no sabem fer-ne l'ús que cal», a part de sortir als carrers de Barcelona a cridar que volem decidir a ca nostra, convendria molt tenir en compte aquell moment de gran empenta nacionalitzadora..., per superar, si més no, l'estretor dels nostres límits d'ara.

Lavors es deia, com si es tractàs d'un eslògan, que el que calia era «definir una llengua, construir una cultura». La codificació es va fer: l'Ortografia de l'any 1913, la

Gramàtica de l'any 1918, el Diccionari de 1932. Se superava així una vella situació de desorientació que patien els escriptors i les normes constituïen eines imprescindibles per situar el català l'altura de les grans llengües de cultura. Fou l'obra de Pompeu Fabra, el seny ordenador de la llengua catalana, que sortia de l'esforç canalitzat a través de l'IEC i que era finalment acceptat tant a les Illes Balears com al País Valencià i arreu dels territoris on el català es parla. No oblidem que un grup de menorquins, agrupats entorn del doctor Camps, accepten i apliquen les normes de l'Institut tres setmanes després d'haver-se publicades (24/1/13): així es diu i es fa a la revista Llum Nova (15/2/13), que s'editava a Es Migjorn Gran. I un altre menorquí, Francesc de Borja Moll, normalitzarà segons les normes de l'IEC l'ortografia del gran Diccionari iniciat per Mn. Alcover i tindrà una participació decisiva en la codificació de les formes balears dins la comuna gramàtica catalana.

Igual van fer les entitats i els escriptors valencians, reunits a Castelló de la Plana, per acord signat el 21 de desembre de 1932. Des del moment en què van ser acceptades també per balears i valencians, aquestes Normes es van popularitzar amb rapidesa i van vehicular la producció editorial, l'Administració pública, els organismes docents i el món educatiu (en tots els cicles, des de l'infantil a l'universitari) i, en definitiva, orienten els hàbits de lectura i escriptura de tots els catalanoparlants i dels catalanòfils de tot el món. Havíem entrat en el bon camí per assegurar un futur a l'idioma. Fixem-nos-hi bé, per a vergonya de Rita Barberà i els seus companys de partit a València, tan secessionistes ells i esquenagirats al propi país: les Normes de Castelló, que recollien la unitat de la nostra llengua foren publicades llavors per l'Ajuntament de València! Menorquins com Mn. Josep Salord, Andreu Murillo i seminaristes dels anys 60 van seguir els cursos de català de Lo Rat Penat, la societat cultural valenciana.

Gràcies a la col·laboració de l'IME, la secció filològica de l'IEC s'ha reunit dues vegades a Menorca. La primera

tingué lloc el 8 i 9 d'octubre de 1993, l'altra ha estat els dies 11 i 12 d'enguany.

Recordem finalment que l'IEC va ser reconegut com a corporació acadèmica, científica i cultural «cuyo ámbito de actuación se extenderá a las tierras de lengua y cultura catalanas», segons estableix un Reial decret del novembre de 1976. En el parlament que Salvador Giner va fer en l'acte d'inaugurar l'exposició itinerant a Menorca explicà el moment de consolidació i expansió que viu la institució que el sociòleg presideix. Llarga vida a l'IEC!

Joan F. López Casasnovas.

L'exposició itinerant del centenari de l'IEC s'instal·la a Maó

La mostra es podrà visitar a l'Institut Menorquí d'Estudis (Camí des Castell, 28, de Maó) fins al 26 de desembre i durant el 2008 viatjarà a Perpinyà, l'Alguer, Castelló, Alacant i Madrid.

L'Institut Menorquí d'Estudis (IME), a Maó, acollirà, fins al 26 de desembre, l'exposició commemorativa del centenari de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), "L'Institut d'Estudis Catalans, 1907-2007. Un segle de cultura i ciència als Països Catalans". La presència d'aquesta mostra a Menorca ha estat organitzada pel Consell Insular de Menorca (CIM) i l'IEC, amb la col·laboració de Sa Nostra.

L'exposició fou inaugurada el passat dimecres per la presidenta del CIM, Joana M. Barceló, i el president de l'IEC, Salvador Giner. També, entre d'altres, Magí Muñoz, director insular de Cultura i Educació, del departament de Cultura, Patrimoni, Educació i Joventut del CIM; Francesc Domènech, director de gestió comercial de Sa Nostra a Menorca; Josep Miquel Vidal Hernández, coordinador científic de l'IME, i Josep Maria Camarasa, de l'IEC, assessor científic de la mostra.

En l'exposició, es presenta la cronologia de les principals efemèrides de l'IEC, l'acadèmia catalana de les ciències i les humanitats fundada l'any 1907 per impuls d'Enric Prat de la Riba, al llarg dels cent anys d'història i una selecció d'imatges i audiovisuals distribuïts en quatre àmbits: els protagonistes, els fets, el llegat i el futur de la institució.

Des del passat 12 de setembre, la seu de l'IEC a Barcelona acull la versió extensa de l'exposició, que romandrà oberta fins al 16 de desembre. La mostra itinerant, que ja ha passat per Girona (del 13 d'abril al 20 de maig), Andorra (del 30 de maig al 17 de juny), València (de l'1 al 26 d'octubre) i Palma (del 8 al 27 de novembre), visitarà durant el 2008 Perpinyà, l'Alguer, Castelló, Alacant i Madrid, entre altres ciutats.